Téměř všechna média pořádají ke konci kalendářního roku ankety o kulturní událost roku. Nechci být „out“ a anketu jsem uspořádal pouze sám se sebou. Z koncertů, které jsem letos viděl, mě asi nejvíc oslovila v listopadu zpěvačka **Cassandra Wilson** (pořád se mi chce psát Wilsonová), která vystoupila se svými muzikanty v Rudolfinu. Již samo prostředí Rudolfina dává jiné než vážné hudbě zcela jinou podobu než hudební kluby, či vyprodaná Lucerna. Letos na jaře jsem v Rudolfinu poslouchal jemné tóny kytary
Rudyho Linky
a byl jsem uchvácen. Proto jsem u Cassandry Wilson ani chvíli nezaváhal. Nejprve hrála jen její kapela asi deset minut skladbu, z níž jsem až po chvilce poznal Ellingtonovu Caravan a teprve pak přišla na pódium krásná tmavá zralá žena, houpala se jemně v bocích a začala zpívat. Cassandra Wilson není standardní jazzovou zpěvačkou, dává známým písním, včetně písní Beatles, naprosto nenapodobitelnou podobu. Přitom není hvězdou, která se tlačí dopředu, ale nechává svému bandu dostatek prostoru. Absolvovat něco takového znamená jít domů, zavřít oči a vracet se neustále v duchu zpátky.

Další nezapomenutelný zážitek mi připravila trojice pánů, kteří už nejsou podle jejich osobních dokladů mladí. Tím ale veškerá představa o stáří končí a znovu zjišťuji, jak snadné je být starým ve dvaceti a jak krásné je být mladým i v osmdesáti. Tím prvním zážitkem bylo opakované setkání s panem **Rudolfem Pellarem**. Na posledním vystoupení přišel jeho věrný souputník za klávesami, skladatel **Milan Jíra**, poněkud později.
Nezbylo, než vystoupit improvizovaně. Zněla recitace nádherných a dlouhých (ach, ta úžasná paměť) veršů Jaroslava Seiferta, povídka E. Kishoma, či zpěv acapella. Vystoupení pana Pellara je pokaždé jiné a pokaždé je zážitkem.

Druhým takovým mladíkem je prof. **Tomáš Vlček**, který na večeru pořádaném v Památníku národního písemnictví panem Brikciem vykládal celou hodinu o mém oblíbeném malíři Jakubu Schikanederovi. Pan profesor vykládal tak, že bych jej vydržel poslouchat do rána. Nezbývá, než studentům AVU závidět takového učitele.

Třetím zážitkem byl večer s panem **Jiřím Ješem**, novinářem a člověkem, který poznal v životě hodně, včetně komunistického kriminálu. Pan Ješ měl povídat jen do devíti večer, ale když v deset skončil, ani jsem si neuvědomil běh času. Pan Jiří Ješ vykládal o několika historických událostech a uvědomil jsem si, jak jsou mé znalosti chabé. Ještě více jsem si však uvědomil, že spoustu lidí, zejména mladých, tyto události již příliš nezajímají.

Dalším zážitkem byl film ***3 sezóny v pekle*** režiséra **Tomáše Mašína**. Film se vymyká dílům

kolem party režiséra Hřebejka a jemu podobných, kdy nejsem schopen tato díla plná virtuality od sebe odlišit. Mašín je původem výtvarník a točil doposud pouze reklamy. Film 3 sezóny v pekle je Mašínovým režijním debutem. Základem je vztah mladého Egona Bondyho s básnířkou Janou (Honzou) Krejcarovou, dcerou Mileny Jesenské. Na pozadí Prahy mezi léty 1947-1950, mimo jiné mistrně spodobněné v dobových reáliích, se však neodehrává autobiografie, ale příběh ideálů, vzpoury proti násilí a deziluze. Krom výkonu hlavních představitelů ve filmu předvedl Jan Kraus svůj životní výkon.

Čtenář folkového serveru si položí zákonitě otázku: A co žánr folk a country v roce 2009? Bohužel, zde jsem v letošním roce, a to mluvím samozřejmě pouze za sebe, nějaký „let do vesmíru“ nezaznamenal. Co mě potěšilo, byla druhá deska kapely **Žamboši**, prokazující, co znamená odvaha hledat a nacházet a CD debut kapely
Zhasni
, vnášející do sféry folku notnou dávku poezie. V neposlední řadě mě potěšil čin nakladatelství Galén, které vydalo reprint desky Vladimíra Merty Ballades de Prague, kterou vydal v bouřlivém roce 1968 v Paříži, tehdy městě hořících aut a barikád.

A tak se zbývá zamyslet nad tím, proč duo Vašek a Eva skončilo až na 36. místě v soutěži Český slavík či, kdo z pubescentů o další Superstar bude na Olympu v našem showbussinesovém rybníčku? O folku a country snad více příští rok.